

במלאת חמש שנים למבצע „עובדה“

המידיות לרציחה אשר תהיינה, מעלה לפנינו המאורע ביתר-רשאת את תביעת-היסוד, שבלעדי קיומה לא יתגשם יעודה של מדינת-ישראל בפתח הצר הזה שבחוף ים-סוף: סלילתה, בהקדם ובקצב אשר אולי לא-יאומן, של דרך-אילת האמיתית, דרך ישובית והתיישבותית, רצופת נקודות-היאחזות ומפעלי-פיתוח, אשר לאורכה ישכנו לבטח עובדים עמלים ונכסי-משק מתפתחים, תחת הכנף-המגן של צבאנו, אשר אף הוא ימצא באלה משעני-בצרון, מסד נאמן למעשה-ההגנה והבטחתן היום-יומי המתמיד שלו.

כשם שאורחים, על טפס, והיילים, גפלו יחד במארב המרצחים במעלה-העקרבים — כן יחד תבנינה שתי זרועות אלן — זרוע-העמל וזרוע-החרב — את משקו וישובו של הדרום הישראלי הרחוק.

היתד הרחוקה אותה תקעה מדינת-ישראל לפני חמש שנים בקצה פיתולו הצר של ים-סוף, באילת — אפשר ולא היתה, בהתחלה, אלא סמל; המצוי שם כיום עדיין בוזנת „שטר“ למחר הוא — שטר, שעל המדינה מוטל יהיה לפרעו במעשי בנין, פיתוח ובצרון, רק בכוח אלה — יכון-לעד. אולם כבר אותו מעשה „סמלי“, מבצע „עובדה“, יצר את ההנחה המוקדמת ההכרחית לכל העתיד לבוא בעקבותיה, אשר פעלן של חמש שנים אלה בפאתי-הדרום לא היה לבניו אלא בגדר ראשית מצערה וצנועה, מלכתחילה הודעה „יום אילת“ עם „יום תל-חי“ אשר קדם לו בכ”ט שנה. עתה, משהסמיקה מחדש הדרך אל אילת מדם יהודים, ישזור בודאי גם זכר הרציחות הללו בדמותו של „יום-אילת“ כפי שיצוין ויוחש בשנים הבאות ע”י העם שבמדינת-ישראל וע”י צבא-הגנה-לישראל. תהיינה התוצאות והתגובות

מופת וינגייט

גאולה כבירים בקרב עמנו, — כוחות יצירה ובנין, כוחות גבורה, הקרבה ויכולת-המגן — שעה שבא לסייע בידנו, היה חלומו זה נשאר חלום-שוא, על אף כל הכשרונות שבאיש ועל אף כל הסגולות הבלתי-מצויות בהן ניהן. אולם, אנו שומרים לוינגייט את חסד התגלותה בין זרים ונכרים של תביעת הצדק לעם-ישראל, של אמונה בכוחות-הגאור לה שבעם ובגבורתו הקמה-לתחיה — ואת חסד ההזדהות אתנו במערכות ההגנה ובשדה-הקרב. ואנו מבקשים במורשתו הצבאית והאישית של וינגייט את המופת — להעזה, לשיקול, להתכוננות חרוצה ולמהלומה קולעת, להכרת-חובה, לדבקות במטרה — ולראיית המעשה הצבאי כאחור-דבוק במסכת האנר שית ההיסטורית של מלחמה-משחררת וגאולת-עם.

במלאת עשר שנים למותו של אורד צירלס וינגייט בחזית-בורמה, מורכנים דגליו ונסיו של צבא-ההגנה לישראל בפני זכרו של האיש אשר יחד אתנו חלם את חלום העצמאות העברית, והרבה פעלים למען השגתה-במועל. בעצם השיתוף בנושק ובקרב אשר הוקם לפני 16—17 שנה בין וינגייט לבין בחירי אנשי-המגן שלנו — טמון היה אחד הגרעינים החשך-בים לצמיחת יכולתנו הצבאית, זו אשר סייעה לא-במעט לסלול את הדרך אל מדינת-היהודים בדורנו ולבצרונה משהוקמה.

לא מתוך האלהת יחיד, ידיד מבין אומות-העולם, מוקדשים כיום זכרונותינו והגיגינו לאורד וינגייט. ודאי שלא היה כל-יכול — וודאי שלא היה פטור מחולשות. וכן ודאי הוא שלולא צמחו אז כבר כוחות